

## Arrest

nr. 209 552 van 18 september 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 december 2015, verklaart er zich op 13 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 22 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

**"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara en sjiïet te zijn. U bent geboren in het dorp Eshran in de provincie Maidan Wardak. Toen u zes of zeven jaar was stierf uw vader en verhuisde u met uw moeder, uw oom, uw twee broers en uw zus naar Teheran in Iran. U woonde ongeveer vijftien jaar in Beheshti Zahra en spendeerde uw laatste tien jaar in Shahre Rey in de provincie Teheran. U werkte als schoenmaker en u speelde voetbal in uw vrije tijd. Tot 2001 had u een blauwe verblijfskaart. Nadien verloor u uw registratiedocument en leefde u zonder verblijfsdocumenten in Iran.*

*In 2008 keerde u voor drie maanden terug naar Afghanistan waar u huwde met Sa. in uw geboortedorp. U keerde nadien terug naar Iran. Uw broer A., uw zus Si. en uw vrouw bleven in Afghanistan. Zij kwamen om het leven bij een aanval door de kuchi's in 2008.*

*In Iran werd drie keer opgepakt door de Iraanse autoriteiten. De eerste twee keer betaalde u een boete om vrij te komen. De derde keer werd u drie maanden gevangen gehouden voordat u werd vrijgelaten. U had schrik om opnieuw opgepakt te worden en om naar Syrië te worden gestuurd.*

*U verliet Iran in de zomer van 2013. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u twee jaar verbleef alvorens u via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije en Duitsland in België aankwam op 17 december 2015. Op 13 januari 2016 vroeg u hier asiel aan.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, 22 foto's en kopieën van de verblijfskaarten van uw broer en zijn vrouw.*

## **B. Motivering**

*Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.*

*U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.*

*Vooreerst legt u inconsistente verklaringen af over uw identiteitsgegevens. Zo heeft u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart dat u een broer en een zus heeft die beide overleden zijn (verklaringen DVZ, p. 7, punt 17). Tijdens uw gehoor op het CGVS haalt u aan dat u nog een broer heeft die in Iran woont. Gevraagd waarom u dit niet vermeld heeft, stelt u dat uw neef u zei om dit niet te zeggen. U was pas aangekomen en u wist van niets, daarom dat u het niet zei (CGVS1, p. 3). Dit is een zeer bedenkelijke verklaring voor het niet vermelden van een familielid. Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de geboorteplaats van uw moeder. Op de DVZ zegt u dat uw vader en moeder beide geboren zijn in Qolokesh (verklaringen DVZ, p. 4, punt 13). Tijdens uw verklaringen op het CGVS zegt u dat uw moeder afkomstig is uit Dare Turkman, gelegen in de provincie Parwan (CGVS1, p. 5, CGVS2, p. 3). Er wordt u ter verduidelijking gevraagd of Dare Turkman deel uitmaakt van Qolokesh, u antwoordt van niet (CGVS2, p. 3). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, stelt u louter dat u altijd gezegd heeft dat uw moeder van Dare Turkman afkomstig is (CGVS2, p. 3). Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw burgerlijke staat. Zo stelt u op de DVZ dat u verloofd was met Sa. sinds 1386 (2007/2008). Op het CGVS past u uw verklaringen echter aan en stelt u dat jullie getrouwd zijn in 1387 (2008/2009) (CGVS1, p. 17). Ook over Sa. haar herkomst legt u tegenstrijdige verklaring af. U verklaart op de DVZ dat Sa. eveneens afkomstig is uit Qolokesh (verklaringen DVZ, p. 6, punt 15b). Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u echter dat ze in Dare Turkman verbleef (CGVS2, p. 4). Deze tegenstrijdige verklaringen over uw familiale situatie brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.*

*Ook over uw eigen regio van herkomst in Afghanistan legt u vreemde verklaringen af. U stelt dat u geboren bent in Maidan Wardak, in het district Qolakesh en dat de regio of buurt Ehsar noemt (CGVS1, p. 4). Gevraagd waar in Maidan Wardak Ehsar precies ligt, zegt u dat u niet zoveel weet omdat u meestal in Iran was (CGVS1, p. 4). Er wordt u vervolgens gevraagd of Maidan Wardak opgedeeld is in districten of regio's, u antwoordt bevestigend. U verklaart vervolgens dat Ehsar in het district Jalrez ligt (CGVS1, p. 5). Op de DVZ heeft u echter verklaard dat Qolokesh in het district Behsud ligt (verklaringen DVZ, vraag 4, p. 10). Hiermee geconfronteerd stelt u dat Ehsar in Hese Awal Behsud ligt en dat u zich vergist heeft (CGVS1, p. 5). Vervolgens verklaart u dan weer dat Ehsar behoort tot het district Sia Sang (CGVS2, p. 3). U kan tevens niet aantonen waar de provincie Maidan Wardak in Afghanistan ligt. U zegt dat u niet veel weet aangezien u meestal in Iran heeft gewoond (CGVS1, p. 5). Aangezien u tot uw zes of zeven jaar in Afghanistan heeft gewoond, vervolgens bent opgegroeid in een Afghaans gezin en in 2008 drie maanden in Afghanistan heeft verbleven in uw geboortestreek voor uw eigen huwelijk met een Afghaanse vrouw, kan het niet overtuigen dat u zo een beperkte en verwarrende verklaringen aflegt over uw eigen regio van herkomst. Aangezien u er niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen over waar u precies van afkomstig bent in Afghanistan en over uw persoonlijke en familiale situatie, doet een ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke afkomst en bijgevolg op uw identiteit.*

*Vervolgens dient opgemerkt dat u niet kan verklaren waarom u op jonge leeftijd Afghanistan verliet en naar Iran vluchtte. U verklaart enkel dat u heel klein was en dat uw broer en moeder die beslissing hebben genomen. U zegt dat er misschien een probleem was en dat jullie daarom verhuisd zijn.*

*U heeft hier nooit naar gevraagd en uw familie heeft u er nooit iets over verteld (CGVS1, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat u nooit met uw moeder of broer gesproken zou hebben over de reden van het verlaten van jullie vaderland.*

*Voorts wordt u gevraagd wat uw ouders en uw familie u geleerd hebben over Afghanistan, u vraagt zich af op basis van wat. Er wordt u gevraagd naar verhalen die ze u vertelden, over de geschiedenis of tradities, u vraagt opnieuw over wat u in Afghanistan moet vertellen. Er wordt u gezegd dat u mag kiezen. U zegt dat jullie allemaal in Behsud woonden en dat u de namen van Mazar en Herat heeft gehoord, dat is wat u weet (CGVS2, p. 9). Dat u drie keer gevraagd wordt te vertellen over wat u weet over Afghanistan en u niet verder komt dan de namen van de steden Mazar en Herat, kan niet overtuigen.*

*Er wordt u vervolgens gevraagd wat uw moeder en oudere broer u vertelden over hun leven in Behsud. U verklaart dat ze u niets verteld hebben over Afghanistan. Jullie moesten werken in Iran en hadden geen tijd om te praten over wat er gebeurde in Afghanistan. U wordt er op gewezen dat ze u toch wel verhalen moeten verteld hebben, u verklaart dat u niets vroeg en ze u ook niets vertelden (CGVS2, p. 9). U heeft er überhaupt geen idee van welke situatie in Behsud uw familie ontvluchtte. U houdt het erop dat u een kind was destijds en u het dus niet kan weten (CGVS2, p. 9). Aangezien u steeds met uw familie samenwoonde in Iran vormt uw jonge leeftijd ten tijde van de vlucht zelf een onvoldoende verklaring voor uw gebrekkige kennis over uw land van herkomst en de situatie waarin uw familie leefde in Afghanistan.*

*Daarnaast legt u onduidelijke en inconsistente verklaringen af over uw eigen taalgebruik. U verklaart dat uw moeder Hazaragi spreekt en dat u het niet kan verstaan als het heel moeilijk Hazaragi is. Gevraagd of u iets kan zeggen in het Hazaragi, luidt uw antwoord als volgt: "In het echt, sinds twee, drie jaar, ik kan een beetje Dari spreken, maar in Iran, daar sprak ik geen Dari" (CGVS1, p. 17). Aangezien u uw eerste zes of zeven jaar in Afghanistan heeft gewoond en nadien in een Afghaans gezin bent opgegroeid in Iran, is het zeer bevreemdend dat u stelt dat u pas sinds twee of drie jaar, dus sinds uw aankomst in Europa, Dari spreekt. Er wordt u vervolgens gewezen op uw uitspraak en u past uw verklaringen aan door te zeggen dat u wel Dari sprak in Iran, maar dat u niet duidelijk Hazaragi kan spreken (CGVS1, p. 17). Er wordt u gevraagd wat dan het verschil is tussen Hazaragi en Dari. U herhaalt simpelweg de vraag. Er wordt u bevestigend geantwoord. Uw antwoord luidt als volgt: "Hazaragi daar is een soort taal van de Pashtounen, zij spreken een andere taal dan de Tadzjiken, het is bijna hetzelfde als Dari" (CGVS1, p. 17). Dat u, als Afghaanse Hazara, verklaart dat Hazaragi een soort taal is die gesproken wordt door de Pashtounen, is simpelweg onbegrijpelijk. De Pashtounen spreken namelijk Pashto en de Hazara spreken Hazaragi en Dari.*

*Over Hazarajat zegt u dat u ervan gehoord heeft en dat het de centrale regio is. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u het volgende: "over het algemeen, ik zeg dat ik geen info heb over iets" (CGVS1, p. 16). Er wordt u nogmaals gevraagd wat u daarmee bedoelt, u zegt dat u van andere vluchtelingen in Iran en in het nieuws hoorde dat Hazarajat de centrale regio is (CGVS1, p. 16). Het is vreemd dat u stelt dat Hazarajat de centrale regio is, maar dat u niet in slaagt uit te leggen wat u daarmee bedoelt. Nogmaals gevraagd wat het precies inhoudt, zegt u dat u er niet meer info over heeft (CGVS1, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat u als Hazara afkomstig uit Behsud, niet zou weten dat Hazarajat het thuisland is van de Hazara. Hiermee geconfronteerd verklaart u louter dat u in Iran was en dat u het niet ging vragen aan iemand (CGVS1, pp. 16-17). Bovendien verklaart u verkeerdelijk dat er in Hesa Awal Behsud, waar u beweert vandaan te komen, enkel Hazara wonen (CGVS1, p. 3). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er in Hesa Awal Behsud ook Tadzjiken en Qizilbash wonen (informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u, ondanks uw leven in een Afghaanse context, dergelijke vreemde verklaringen aflegt, is veelzeggend over het geloof in uw verklaringen over uw identiteit, achtergrond en levensomstandigheden.*

*Ook uw kennis met betrekking tot verschillende Afghaanse gebruiken schiet te kort. Zo wordt u gevraagd naar traditionele liederen die gespeeld worden op Afghaanse trouwfeesten. U antwoordt dat ze de nikah binden. Er wordt u nogmaals gevraagd welke Afghaanse liederen er gespeeld worden op elk Afghaans trouwfeest. U zegt dat de meeste Afghanen gelukkige en luide Iraanse muziek spelen (CGVS1, pp. 22). U slaagt er tevens niet in om te vertellen over de traditionele Afghaanse dansen die op een trouwfeest worden uitgevoerd. U antwoordt eerst dat ze kaarten spelen. De vraag wordt u nogmaals gesteld, u stelt dat het verschilt, sommige doen Afghaanse dans, soms Iraans en sommige dansen techno (CGVS1, p. 22). Dat u, die zelf in Afghanistan met een Afghaanse vrouw getrouwd is, er niet in slaagt een Afghaans muziknummer of traditionele dans op te noemen, roept nog meer vragen op.*

*Daarnaast verklaart u verkeerdelijk dat de Afghaanse onafhankelijkheid gevierd wordt op 8 sawr, wat overeenkomt met 28 april in de gregoriaanse kalender (CGVS1, p. 23). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt echter dat de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag elk jaar gevierd wordt op 19 augustus. Ook als u gevraagd wordt naar bekende krijgsheren, commandanten of mujahedin, zegt u er geen te kennen (CGVS2, p. 11).*

Pas als u enkele namen worden voorgelezen, blijkt u ze wel te herkennen (CGVS2, p. 11). U verklaart tevens dat u geen Afghaanse politieke partijen kent. Na lang aandringen zegt u wel dat u gehoord heeft over Hezb e Wahdat, Harakt en Hezb e Islami (CGVS2, p. 10). U slaagt er echter niet uit te leggen wat de verschillen tussen deze drie partijen zijn (CGVS2, p. 10). U kan ook geen enkele partij opnoemen die strijdt voor de rechten van Hazara in Afghanistan (CGVS2, p. 10). Deze vaststellingen tonen verder het ingestudeerde karakter van uw verklaringen aan. U heeft bovendien geen enkel idee hoe de Afghaanse munteenheid zich verhoudt ten opzichte van de Iraanse munteenheid (CGVS2, p. 14). Voor iemand die in 2008 nog drie maanden in Afghanistan heeft verbleven, is het weinig aannemelijk dat u dit niet weet.

U legt eveneens vreemde verklaringen af over uw leven in Iran. U stelt dat u vijftien jaar in Beheshti Zahra heeft gewoond (CGVS1, p. 11). U weet dat er een grote begraafplaats ligt, maar kan verder maar weinig vertellen over de regio. U zegt dat er drie of vier scholen waren, maar dat u geen enkele van deze scholen kent. Ook zegt u dat er geen hoge school of universiteit aanwezig was. Uit de informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat de Shahed universiteit sinds 1990 aanwezig is vlak naast het kerkhof van Beheshti Zahra. Dat u, die daar bent opgegroeid, hier geen weet heeft, is weinig aannemelijk (CGVS1, p. 8). Ook over het huis waarin u nadien woonde, kan u slechts beperkte verklaringen afleggen. Zo stelt u dat u zes of zeven jaar in hetzelfde huis heeft gewoond en dat jullie dit huis huurden van een Iraniër. U weet echter niet wat de naam van deze persoon was (CGVS2, p. 12). Ook deze verklaring is weinig aannemelijk. U verklaart tevens foutief dat, u als niet gedocumenteerde Afghaan in Iran, zelf een simkaart kan kopen (CGVS1, p. 19). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat ongedocumenteerde Afghanen in Iran geen simkaart voor hun gsm kunnen kopen omdat ze niet over documenten beschikken (COI focus toegevoegd aan het administratieve dossier).

Daarnaast legt u beperkte verklaringen af over uw netwerk in Iran. U stelt dat u zich in uw vrije tijd vooral met voetbal bezig hield en dat u speelde in een team voor Afghaanse vluchtelingen. Gevraagd wie u goed kent uit dit team, noemt u Zamen, Aziz en Sayed Abib. U kan over Zamen echter niet meer vertellen dan dat u denkt dat hij getrouwd is en nu gestopt is met voetballen. U kan niets vertellen over zijn werk, de reden voor zijn verblijf in Iran of waar hij uit Afghanistan vandaan komt (CGVS2, p. 14). Ook van uw medespeler Reza heeft u geen idee waar hij uit Afghanistan vandaan kwam (CGVS1, p. 14). U zegt te weten dat hij Hazara is maar voegt toe dat jullie niet vroegen waar mensen vandaan kwamen (CGVS1, p. 14).

Herhaaldelijk tracht u uw povere kennis van Afghanistan te verklaren door te verwijzen naar uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Dit kan slechts ten dele aanvaard worden. Het is in dit verband overigens van belang om op te merken dat u uw bewering als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond op geen enkele manier middels documenten of verklaring staakt.

U legt namelijk geen enkel document neer dat uw verblijf als Afghaan in Iran kan staven. U verklaart dat u in het begin een tijdelijke blauwe kaart had. Deze kaart werd volgens u vervangen door een permanente groene kaart (CGVS1, pp. 8-9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de blauwe kaart uit de jaren 80 geen tijdelijke kaart was, maar een verblijfskaart die onbeperkt geldig was (COI focus toegevoegd aan het administratieve dossier). U verklaart dat uw familie zich liet registreren voor een nieuwe verblijfskaart, de groene kaart. U raakte het papier echter kwijt waardoor u geen nieuwe verblijfskaart kreeg. Uit de informatie blijkt dat u bij registratie uw vingerafdruk heeft moeten geven. Het feit dat u een papier verloren heeft en daardoor geen kaart zou hebben gekregen, is dus geen overtuigende verklaring. Zeker niet aangezien uw hele familie wel zo een nieuwe groene verblijfskaart zou hebben gekregen (CGVS1, pp. 8-9). Het is tevens opmerkelijk dat u de officiële naam voor deze verblijfskaart niet kent (CGVS1, p. 9).

Daarnaast stelt u foutief dat het Iraanse identiteitsdocument de melli kaart (nationale kaart) of Amayesh kaart wordt genoemd (CGVS1, p. 25). Er wordt u ter bevestiging gevraagd of de melli kaart en Amayesh kaart hetzelfde zijn, u wijzigt uw verklaringen en zegt dat deze verschillend zijn maar dat u het vergeten bent (CGVS1, p. 25). Er wordt u nogmaals gevraagd wat Amayesh dan is, u heeft er geen info over. Ook de term BAFIA, het agentschap die de verblijfskaarten voor Afghanen in Iran uitreiken, kent u niet (CGVS1, p. 25). Tijdens uw tweede gehoor toont u kopieën van de verblijfskaarten die uw broer en zijn vrouw in Iran bezitten en zegt u dat het Amayeshkaarten zijn (CGVS2, pp. 3-4). Het is zeer opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor geen enkele informatie over Amayesh heeft, om vervolgens te verklaren dat uw familie al jaren Amayeshkaarten in hun bezit hebben. U heeft geen idee of ze deze kaart elk jaar moesten vernieuwen en of deze kaarten die u voorlegt hun laatste geldige verblijfskaarten zijn (CGVS2, p. 6).

Tenslotte legt u ook over uw eigen persoonlijke documenten tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u eerst dat u uw paspoort bij uw moeder heeft achtergelaten (verklaringen DVZ, p. 9, punt 24). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u uw paspoort verloren heeft in de rivier in Turkije (CGVS1, p. 24). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw persoonlijke documenten ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

*Met betrekking tot de foto's die u neerlegt, dient er opgemerkt te worden dat hieruit geenszins kan worden afgeleid welke nationaliteit u bezit. Met betrekking tot uw taskara moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

*Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder snel en chaotisch verliep en dat hij er niet de kans kreeg om zijn relaas gedetailleerd te vertellen en om eventuele misverstanden te verduidelijken. Hij wijst erop dat hij tijdens dit interview niet werd bijgestaan door een raadsman. Hij meent dat hem vermeende tegenstrijdigheden tijdens dit interview niet kunnen worden tegengeworpen. Hij stelt te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat betreft zijn verklaringen over zijn regio van herkomst in Afghanistan, meent verzoeker dat hij zijn gebrek aan kennis dienaangaande heeft uitgelegd, namelijk dat hij op zesjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken. De reden waarom zijn familie heeft beslist om naar Iran te vluchten, is hem niet bekend, aldus verzoeker. Hij wijst er nogmaals op dat hij toen nog een kind was, dat hij is opgegroeid in Iran en dat dergelijke zaken niet werden besproken in zijn familie. Volgens hem betekent een verblijf van drie maanden in 2008 niet dat hij in staat kan worden geacht om zijn regio van herkomst gedetailleerd te omschrijven.

Aangaande het feit dat hij pas bij zijn aankomst in België Dari leerde, stelt verzoeker niet te begrijpen waarom het vreemd zou zijn dat hij geen Dari en Hazaragi spreekt. Hij stelt dat hij inderdaad zijn eerste zes levensjaren in Afghanistan heeft gewoond, maar dat hij de rest van zijn leven in Iran doorbracht, waar hij Farsi sprak. Hij meent dat er ook in België genoeg kinderen zijn van buitenlandse afkomst en die in België zijn geboren en die thuis hun moedertaal niet meer krijgen aangeleerd. Volgens verzoeker baseert de commissaris-generaal zijn beslissing op bijzonder subjectieve gronden. Hij herhaalt dat zijn kennis van de Afghaanse gebruiken en tradities beperkt is omdat hij er niet is opgegroeid.

Betreffende zijn verblijf in Iran en zijn verblijfsstatuut aldaar, meent verzoeker dat hij hierover uitgebreid kon vertellen tijdens zijn gehoor. Hij citeert uit het gehoorverslag en wijst er ook op dat hij nooit naar school is geweest.

Volgens hem focust de commissaris-generaal zich enkel op de vragen waarop verzoeker niet kon antwoorden en legt hij een groot deel van het gehoor en van verzoekers kennis naast zich neer.

## 2.2. Stukken

Met een faxbericht van 27 augustus 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota zijn voetbalkaart uit Teheran bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij als Afghaanse vluchteling in Iran zou worden opgepakt door de Iraanse autoriteiten om in Syrië te gaan vechten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds betreffende gegevens over zijn eigen identiteit en over zijn familieleden, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid aantast; (ii) verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan; (iii) verzoeker niet kan weergeven waarom hij en zijn familie Afghanistan verlieten en naar Iran vluchtten; (iv) verzoeker eveneens incoherente verklaringen aflegde over zijn taalgebruik; (v) verzoekers verklaringen over Hazarajat onaannemelijk vaag en beperkt zijn; (vi) verzoekers kennis van Afghaanse gebruiken en algemeenheden betreffende Afghanistan gebrekkig is; (vii) verzoekers verklaringen over het leven als Afghaanse vluchteling in Iran evenmin aannemelijk is gelet op zijn gebrekkige kennis; (viii) hij geen enkel document voorlegt dat zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran zou kunnen staven; (ix) verzoeker foutieve verklaringen aflegde over de verblijfskaarten van Afghaanse vluchtelingen in Iran, zelfs al legt hij kopieën voor van de beweerde Iraanse verblijfskaarten van zijn broer en diens echtgenote (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (x) de door verzoeker voorgelegde foto's en taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op zich niet volstaan om alsnog zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst aan te tonen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat hem zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen niet kunnen worden tegengeworpen, kan hij geenszins worden bijgetreden. Verzoeker ondertekende deze verklaringen immers, waarmee hij uitdrukkelijk aangaf dat ze met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stukken 18 en 19). Daarenboven verklaarde verzoeker bij aanvang van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en maakte hij geen enkele melding van de blote *post factum*-bewering in zijn verzoekschrift dat dit interview bijzonder snel en chaotisch zou zijn verlopen (gehoorverslag CGVS 22 januari 2018, p. 2). Evenmin maakte hij hiervan melding toen hij tijdens zijn gehoren werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Ook zijn raadsman maakte tijdens verzoekers gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele opmerking in die zin. Het loutere feit dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman, betekent niet dat zijn verklaringen tijdens dit interview niet zouden mogen meegenomen worden in de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Er bestaat immers geen enkele verplichting voor de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens het interview een raadsman voor verzoeker te voorzien. Het komt aan verzoeker zelf toe om op diligente wijze zijn eigen verdediging te organiseren. Het loutere feit dat er tijdens dit interview geen raadsman aanwezig was en dat verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet voor het overige geen afbreuk aan het bestaan van verzoekers verklaringen zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat verzoekers opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende tegenstrijdigheden bevatten.

Aangaande zijn gebrekkige kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij op zesjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en is opgegroeid in Iran, en dat zijn familie niet sprak over de reden van hun vlucht van Afghanistan naar Iran. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen kan op zich echter niet worden beschouwd als een dienstig verweer. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing immers terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit zou hebben gesproken met zijn omgeving over zijn land en regio van herkomst en over de reden voor de vlucht naar Iran. Het loutere feit dat verzoeker zes jaar zou zijn geweest toen hij en zijn familie naar Iran vluchtten, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in de jaren na deze vlucht zich terdege zou informeren aangaande zijn land en regio van herkomst, temeer daar hij in 2008 nog voor drie maanden naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd om er met een Afghaanse vrouw te huwen. Deze terugkeer is op zich uiteraard niet voldoende om een gedetailleerde kennis op te doen van Afghanistan en de Afghaanse maatschappij, doch in de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen betreffende zijn voorgehouden land en regio van herkomst dermate incoherent en gebrekkig zijn, dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Aangaande verzoekers talenkennis, voert hij in zijn verzoekschrift aan dat hij in Iran Farsi sprak en dat vele in België geboren kinderen van buitenlandse afkomst hun moedertaal ook niet meer krijgen aangeleerd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen op verzoekers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen betreffende het Hazaragi en het taalgebruik van de etnische groepen in Afghanistan, doch ook op zijn weinig aannemelijke verklaring dat hij als beweerde Afghaanse vluchteling pas na zijn aankomst in België Dari zou hebben geleerd. Op welke wijze de blote bewering aangaande in België geboren kinderen van buitenlandse afkomst op het voorgaande een ander licht zou kunnen werpen, kan niet worden ingezien. Overigens is de taal die men als kind krijgt aangeleerd *ipso facto* de moedertaal, zodat niet kan worden ingezien dat in België geboren kinderen van buitenlandse afkomst geen moedertaal zouden krijgen aangeleerd.

Aangaande verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, citeert verzoeker uit het eerste gehoorverslag en wijst hij erop dat hij nooit naar school is gegaan. Hij meent dat zijn verklaringen volstaan om zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran aannemelijk te maken. Nogmaals dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat een gebrek aan scholing eraan in de weg zou staan dat hij correcte, doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over zijn voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Betreffende de voetbalkaart die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient erop gewezen dat deze volgens de bijgevoegde vertaling zou zijn afgegeven op 23 mei 2009 en geldig was tot 24 mei 2012, terwijl verzoeker verklaarde dat hij sinds 2001 illegaal in Iran zou hebben verbleven. Eveneens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie in Iran gemakkelijk valse documenten kunnen worden bekomen, hetgeen de bewijswaarde van de voetbalkaart danig relativeert. Daarenboven betreft het slechts een kopie, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren valt. Dit stuk is dan ook geenszins van aard op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER